

H

Het is tijd. Grappig, hoe duidelijk ik altijd voel hoe ik, en misschien wel wij, als collectief, weer een andere fase inschuiven. Het is het punt dat je voelt dat je bereid bent los te laten. De gedrevenheid en noodzaak die er was vanaf maart om alle tegengeluiden wat de corona-pandemie betreft te delen, verdwijnt langzaam en wordt vervangen door een gevoel van overgave. Alsof deze missie erop zit.

Ik hoopte en dacht het tij te kunnen keren. Ik dacht boodschappen van hoop, van geruststelling te delen om anderen uit de angst te halen voor een verschrikkelijk virus. Ik werkte aan mezelf, want angst voor een dictatuur, angst voor een 3de wereldoorlog, is ook angst. Dus hoe kan ik iemand uit de angst halen als ik er zelf nog in zit? Ik heb ook de vrije wil leren respecteren. Want hoe kan ik iemand mijn visie opleggen als het andersom ook niet zou lukken? We hebben een vrije wil meegekregen en kunnen kiezen hoe we deze shift naar een nieuwe wereld, een nieuwe tijd, kunnen maken. Ik beseft nu, dat kan niet fluffy, gezellig, in alle rust. We hebben uitdagingen, tegenslagen en ontberingen blijkbaar nog steeds nodig om te groeien, ons te ontwikkelen, om te verbinden en weer opnieuw te houden van en dankbaar te zijn voor alles wat nu nog vanzelfsprekend is, of juist niet meer. We gaan iets pas weer waarderen als het er niet meer is, we weten pas echt wat we willen, als er niks meer te willen valt. Maar het verlangen is hetzelfde. We verlangen naar liefde, naar vrede, naar een wereld waarin we ons thuis voelen.

Als je je huis wilt gaan verbouwen, gaat daar ook meestal een hele tijd van verlangen aan vooraf. Het zou praktischer ingedeeld moeten zijn, degelijker, de kozijnen zijn rot, de deuren klemmen, het dak lekt, de muren vertonen de eerste scheuren. Uiteindelijk maak je de beslissing, zo kan het niet langer, ik ga niet wachten tot de boel ineens stort. Je maakt eerst een beeld van hoe het eruit zou moeten zien en zit je eenmaal met de architect rond de tafel, die je een mooi 3D (5D?) formatje laat zien, wordt je helemaal enthousiast. Je voelt het kriebelen, je wilt aan de gang, je ziet het helemaal voor je, je kan niet wachten.....en dan is het moment daar en slaat de sloopkamer een eerste muur weg. Je hart maakt een sprongetje, het is zover, de eerste stap naar jouw droomhuis is gezet. Het is wel wat werk, maar je verwacht hulp, want zo zag je het voor je, lunchen aan een lange tafel in de tuin, wijntje erbij, met alle vrijwilligers en vakmensen samen. En in een mum van tijd zou het gepiept zijn en het wordt een feestje, dacht je.

Maar dan blijkt, dat er veel meer mis is met het huis, dan je had verwacht. De bedrading is namelijk ook versleten, de riolering staat op springen en de hele shit dreigt naar boven te borrelen. De Boktor is alle spanten aan het opvreten en tot overmaat van ramp zit er niet eens een goede fundering onder je huis. Het wordt langzaam een puinhoop en de kosten lopen de spuigaten uit. De paniek slaat soms toe, je relatie gaat er bijna aan onderdoor, er lopen mensen boos weg, sommigen gooien het bijltje erbij neer en er lijken 2 kampen te gaan ontstaan, stug doorgaan met opknappen of platgooien. Het wordt een geruzie van jewelste en je denkt echt dat het nooit meer goed gaat komen. En op een dag beseft je, er is geen redden meer aan. Wat iedereen om me heen ook zegt, ik

bouw een nieuw huis en het oude gaat plat. Je hakt een knoop door en gaat je standpunt niet meer verdedigen. En wonderlijk, als vanzelf stelt zich een nieuw team samen van architecten, vakmensen en mensen met een gezamenlijke zelfde droom. Mensen die ook toe zijn aan een heel nieuw huis, die ook veel energie hebben gestoken in het roepen dat de boel plat moest terwijl anderen meer zin hadden in een renovatieproject. Je voelt, de “sky is not the limit”, de rust keert terug, de verbinding is sterker dan ooit, de focus is helder. Die energie bundelt zich en zo ontstaan er niet alleen nieuwe huizen, maar zelfs nieuwe straten, dorpen of hele steden. En uiteindelijk, want daar gaan we voor, een nieuwe wereld.

